

JAKOV OZMO

AD MATAJ REŠAIM...

Starog Poljaka su Nijemci sa ostalim odveli u logor
u Aušvic.

Pa on ništa nije sobom ponio,

— ni ruksak,

— ni topli veš,

— ni peškir,

— ni četku za zube,

— ni kakovog kekxa (da mu se nađe
ako bi hrana bila šta loša).

Od svega svoga ponio je samo talet
veliki da ga ovije cijelog,
sa četiri sasvim propisnih cicijot u njemu.

Knjigu za tefila
i još ... avaj! ...
još je nešto ponio;

Tefilin.

Crne, skoro nove.
Kompletne sa obadva dijela.
Dio za glavu sa svežnjem za čelo
i drugi za lijeve mišiće, lakat i prste.

Pa dok oko njega leže mrtvaci,
poredani kao oborena stabla,
on stoji uspravan,
ko da je visok do neba,
ne vidi ništa,
ne čuje nikog.
Ovio se svojim velikim plaštom na štrafne
i tefilin je pažljivo svio
pa moli.

(Ko Petar presveti sa Sjenkijevićevog »Quo vadis domine«)
Nacisti se kupe.
Prate njegovo djelo
ko naivna djeca kad gledaju cirkuskog klovna,
(čekaju da završi obred i da ga smaknu)

On moli skromno.
Ne lista knjigu
neg misli čega se sjeća.

Tu su »Šir la amalōti« svi
i onaj:
»Podižem svoje oči humcima
odakle će doći pomoć moja.«
I ono sve iz jutarnjih berahót
i »Šema Jisrael« s večera.
Pa »kadiš« za pobijenim drugovima.
I sve, sve od Roš ašana i Jom Akipurim,
Dok u duši mu se olakša teret.
Uzdahne još jednom duboko:
AD MATAJ REŠAIM! ...
ADONAJ, AD MATAJ REŠAIM JAALOZU? ...

Do kada će zlikovci djelovati? ...
Još je nešto reć htjeo
al je stao.
Jer je od udarca maljem pao ...